

Det vil i dag være umuligt at finde en eneste person på denne planet, som ikke har hørt om Hideo Tanaka, det unge computergen, som ikke var mere end 13 år, da han opfandt Warcraft. En verdensomspændende markedsanalyse, offentliggjort i dag, viser, at ikke mindre end 90 procent af alle personer i aldersgruppen 12-30 deltager i spillet en gang om ugen eller oftere. Det forventes, at årets officielle Warcraft-turnering vil slå alle tidligere rekorder med ikke mindre end 200 millioner seere.

Rettelse:

I en tidligere version af denne artikel skrev vi fejlagtigt, at Hideo Tanaka er millionær. Han er naturligvis milliardær.

—THE NEW YORK DIGEST

Manhattan

New York City, New York

Det er fandeme for koldt at være på jagt i dag.

Endnu en kuldegysning når at ramme mig, inden jeg hiver halstørklædet op foran munden og får børstet et par snefnug af øjenvipperne. Så tramper jeg hårdt ned på mit elektriske skateboard. Det er gammelt og slidt, ligesom alt andet, jeg ejer. Der er stadig en smule tilbage af den blå maling, selv om det sølvfarvede plastic snart vil have vundet kampen. Men der er liv endnu, når bare jeg stamper hårdt nok på det. Modvilligt går motorerne i gang, og jeg maser mig ind mellem to parallelle køer af biler. Mit våde hår, som er farvet i alle regnbuens kulører, slasker mig i ansigtet.

"Hey, du dér!" En bilist brøler efter mig, da jeg kanter mig forbi ham. Over skulderen kan jeg se hans knyttede næve true ad mig. "Jeg skal sgu ikke have skrammer i lakken!"

Jeg ignorerer ham og triller videre. Jeg strejfede ham jo ikke engang. Jeg er ellers et flinkt menneske, som under normale omstændigheder ville have vinket og råbt undskyld, men i dag er jeg sur. Det bliver man, når man vågner op til et gult opslag på døren til ens lejlighed, som med de største typer, det var muligt at finde, overbringer en advarsel.

BETAL INDEN 72 TIMER, ELLER FLYT!

Forklaring: Jeg er næsten tre måneder bagud med huslejen. Så hvis ikke jeg kan rejse 3.450 dollars, er jeg hjemløs og på gaden, inden ugen er omme.

Og hvem ville ikke blive i dårligt humør af dét?

Den kolde vind bider mig i kinderne. Himlen mellem skyskraberne bliver mere og mere grå, og om et par timer vil sneen falde tungt og uophørligt. Herfra og helt frem til Times Square er vejen tætpakket med dyttende biler, side om side og kofanger mod kofanger. Færdselsbetjentes skingrende fløjter skærer sig med jævne mellemrum gennem spektaklet. Luften er tyk af stinkende udstødningsgasser, og dampbølger op fra en udluftningsrist lidt længere fremme. Op og ned ad fortovene myldrer fodgængerne i en stadig strøm. Elever på vej hjem fra skole skiller sig ud. Deres rygsække og fede hovedtelefoner er nemme at få øje på.

Teoretisk set skulle jeg være en af dem. Dette skulle have været mit første år på college. Men efter fars død begyndte jeg at forsømme, og nu er det efterhånden flere år siden, jeg skred og smækkede med døren. (Okay, okay, jeg blev *smidt* ud – men jeg sværger på, at jeg ville være skredet under alle omstændigheder. Mere om det senere).

Mine tanker vender tilbage til jagten, og jeg kaster endnu et blik på mobilen. For to dage siden modtog jeg denne tekstbesked:

New York Politi EFTERLYSNING!
Arrestordre vedr. Martin Hamer.
Betaling 5.000 dollars.

Politiet har efterhånden så travlt med den stigende kriminalitet på gaderne, at de ikke har tid til at lede efter

småforbrydere – småforbrydere som Martin Hamer, der er kommet i fedtefadet for at gamble på Warcross og er mistænkt for at stjæle penge og sælge narko for at klare sin spillegæld. Så cirka en gang om ugen udsender panserne en meddelelse om en eller anden forbryder, de gerne vil have fat i, med løfte om gevinst til den, der finder og pågriber vedkommende.

Og det er her, *jeg* kommer ind i billedet. Jeg er dusørjæger, en af mange på Manhattan, og lige nu gælder det for mig om at fange Martin Hamer, inden en af de andre gør det.

Enhver, som har prøvet at være på røven, ved, hvordan det føles at have tallene rullende på den indre skærm. En måneds husleje i New Yorks værste rotterede: 1.150 dollars. En måneds mad og drikke: 180 dollars. Elektricitet og internet: 150 dollars. Antal æsker og dåser med makaroni, nudler og dåsekød i spisekammeret: 4. Og så videre. Og dertil kommer, at jeg er 3.450 dollars bagud med huslejen, og saldoen på mit kreditkort er 6.000 dollars. Minus altså.

Indestående på bankkonto: 13 dollars.

Ikke lige den slags ting, en pige på min alder plejer at bekymre sig om. Jeg skulle døje med eksamensfeber, svede over specialeskrivning og være nervøs for ikke at komme op til tiden om morgenen.

Men min opvækst har nu heller ikke været helt normal.

5.000 dollars er helt klart den fedeste dusør, der er dukket op i flere måneder. For min skyld kunne 5.000 dollars lige så godt være alle de penge, der findes i hele verden. Så de sidste to dage har jeg ikke foretaget mig andet end at lede efter fyren. Jeg er blevet snydt for fire dusører i denne måned, og hvis det også glipper denne gang, så er jeg virkelig på skidderen.

Hvorfor skal de forbandede turister også fylde det hele? tænker jeg, da en omkørsel styrer mig durk ind i midten af Times Square, hvor min vej fremad pludselig er blokeret af en flok auto-taxier, der har besluttet sig for at gøre fodgængerområdet totalt ufremkommeligt. Jeg lægger vægten en smule tilbage på brættet, så jeg stopper op, og kanter mig baglæns tomme for tomme. Igen kaster jeg et hurtigt blik på min telefon.

For et par måneder siden lykkedes det mig at hacke mig ind i det centrale register for Warcraft-spillere i New York – deres rigtige navne, hjemmeadresser og så videre – og synkroniserede det hele med min navigerings-app. Det er faktisk ikke så kompliceret, når man tænker over, hvordan alle mennesker i hele verden er forbundet med hinanden. Det tager bare en helvedes tid. Man møver sig ind i en eller andens konto, finder listen over deres venner, følger sporet til dem, finder *deres* venneliste og fortsætter på den måde, indtil man har styr på dem alle sammen og kan følge hver eneste spiller rundt i hele New York. Så jeg kan se, hvor mr. Hamer befinder sig på kortet, men min not-so-smartphone er gammel og ramponeret og har et stenalderbatteri, som ikke kan have langt igen. Så den falder hele tiden i søvn for at spare energi, og skærmen er efterhånden så mørk, at den nærmest er ubrugelig i dagslys.

”Så vågn dog op,” knurrer jeg og kniber øjnene sammen for at få pixlerne i fokus.

Omsider udstøder den stakkels håndholdte et ynkeligt pip – og den lille, røde prik på kortet begynder at blinke.

Det lykkes mig at kante mig ud af taxi-trafikproppen, og jeg ansporer mit trofaste bræt med en tung støvlehæl. Brættet

protesterer et øjeblik, men så bærer det mig fremad, som en prik i menneskehedens myldrende ocean.

Jeg når frem til Times Square og kaster et hurtigt blik på de skærme, der tårner sig op omkring mig, omgivet af de sædvanlige farvestrålende neonreklamer – et orgie af farver og et brus af lyde. Hvert efterår indledes den officielle Warcross-sæson med en vældig begivenhed, og to hold af stjernespillere kæmper mod hinanden i en venskabskamp. I år spilles kampen i Tokyo, så i dag er alle pladsens skærme fyldt med hektiske klip af hvad som helst, der har at gøre med Warcross: spillerne, reklamerne og højdepunkterne fra verdensmesterskabet sidste år. Frankie Denas seneste, skøreste musikvideo kører på en af skærmene. Hun er klædt ud som sin Warcross-avatar – i en dragt med en glitrende svømmehudskappe fremstillet i et begrænset antal– og danser med en flok mappedyr i lyserøde jakkesæt. Lige under storskærmen er en gruppe begejstrede turister stoppet op for at tage billeder af hinanden sammen med en eller anden fyr, der er klædt ud som en Warcross-spiller.

En anden storskærm viser fem af de stjerner, der skal spille i aftenens kamp. Asher Wing. Kento Park. Jena MacNeil. Max Martin. Penn Wachowski. Jeg strækker hals for at beundre dem. De er alle sammen klædt fra top til tå i den hotteste mode. De smiler ned mod mig med munde, der er store nok til at sluge hele byen, og jeg ser, hvordan de løfter deres Coca-Cola-dåser til hilsen, så vi ikke skal være i tvivl om, at det er deres foretrukne drik i år. Et bånd med tekst løber fornedet på skærmen:

**Warcross-topspillere ankommer til Tokyo
– klar til verdensherredømmet**

Jeg når den anden side af Times Square og fortsætter ned ad en mindre gade. Mit byttes lille, røde prik har flyttet sig igen. Det ser ud til, at han er drejet op ad *38th Street*.

Et par lyskryds længere fremme gør jeg mig fri af trafikken og smutter op på fortovet. Jeg står foran en kiosk, og den røde prik svæver over indgangen til en café. Jeg hiver tørklædet ned og drager et lettelsens suk. Min ånde bliver til damp i den iskolde luft. ”Nu har jeg dig,” hvisker jeg og smiler for mig selv ved tanken om de rare 5.000 dollars. Jeg hopper af rullebrættet, trækker dets remme ud og svinger det op over skulderen, så det hænger over min rygsæk. Jeg kan mærke brættets varme gennem min hættetrøje, og instinktivt skyder jeg ryg for at få mest ud af den.

Jeg tjekker ugebladenes forsider i kioskens rude for at se, om der er nyt om min helt. Det er der næsten altid – og også denne gang: En høj, ung mand sidder afslappet i sit kontor iført sorte bukser og kridhvid skjorte, ærmerne er rullet op til over albuerne, hans ansigt er delvis i skygge. Han sidder foran et Henka-logo – Henka Games, firmaet bag Warcross. Jeg stopper op for at læse overskriften.

HIDEO TANAKA FYLDER 21

Sådan er skaberen af Warcross helt privat.

Jeg mærker det frydefulde gib i mit hjerte, hver gang jeg ser eller hører hans navn. Ærgerligt, at jeg ikke har tid til at stoppe op og bladre frem til artiklen. Men måske senere. Modstræbende flytter jeg blikket, rykker rygsækken og skateboardet lidt højere op på skulderen og trækker hættten op over hovedet. Udstillingsvinduet, jeg passerer, viser et forvrænget spejlbillede af mig: langstrakt ansigt, alt for

lange, mørke jeans, sorte handsker, ramponerede støvler, falmet, rødt halstørklæde omkring min sorte hættetrøje. Under hættten stikker mit hår ud – en høstak i alle regnbuens farver. Jeg prøver på at forestille mig, hvordan pigen i ruden ville se ud på forsiden af et ugeblad.

Vær nu ikke dum, fnyser jeg ad mig selv. Bare en dum tanke, som jeg skubber fra mig, mens jeg går hen mod cafeen. I stedet gennemgår jeg i tankerne min liste over de ting, jeg altid skal have med i rygsækken.

1. Håndjern
2. Kabelpistol
3. Sikkerhedshandsker
4. Smartphone
5. Skiftetøj
6. Chokpistol
7. Bog

På en af mine første dusørjagter brækkede mit bytte sig ud over mig, efter at jeg havde brugt min chokpistol (#6) mod ham. Lige siden har jeg medbragt skiftetøj (#5). To gange er jeg blevet bidt af mit bytte, så efter nogle ture på skadestuen for at få et skud mod stivkrampe, anskaffede jeg et par handsker med stålforstærkede fingerspidser (#3). Kabelpistolen (#2) bruger jeg til at nå utilgængelige steder og til at fange utilgængelige personer. Min smartphone (#4) er min personlige assistent, når der skal hackes. Håndjern (#1) er til, nå ja, hvad man plejer at bruge håndjern til.

Og bogen (#7) er til, når jagten involverer lidt for meget ventetid. Det er altid en god idé at medbringe underholdning, som ikke dræner batterierne.

Jeg træder ind i cafeen, suger varmen til mig og hiver mobilen frem igen. En kø står ved disken med wienerbrød og venter på, at der skal blive plads ved en af auto-kassedamerne. Dekorative bogreoler fylder væggene. Spredte grupper af studerende og turister sidder omkring bordene. Når jeg retter mit kamera mod dem, kan jeg se deres navne svæve over dem, hvilket betyder, at ingen af dem har slået privatsfæren til. Måske er mit bytte her slet ikke. Måske er han på en anden etage.

Jeg går hen langs reolerne, mens jeg diskret tjekker café-gæsterne bord for bord. De fleste mennesker aner ikke, hvad der foregår omkring dem. Spørg hvem som helst om, hvad den person, vedkommende lige har siddet ved siden af, havde på, og det er næsten sikkert, at han eller hun ikke kan huske det. Men *jeg* kan. Jeg vil kunne give et korrekt signalement på hver eneste person i køen. Og jeg kan sige, hvor mange der sidder ved hvert eneste bord i cafeen, gøre rede for, hvordan en af deres skuldre hænger en lille smule for meget, hvor der sidder to personer side om side uden at sige et ord til hinanden, udpege fyren, som passer på ikke at få øjenkontakt med nogen. Jeg kan overskue et sceneri, præcis ligesom en fotograf overskuer et landskab – lade mine øjne slappe af og se helheden, i stedet for at fare hid og did uden at få øje på det væsentlige.

Mit blik vil søge efter den detalje, der bryder mønsteret – sømmet, der ikke er banket helt på plads.

Mit blik stopper op ved fire drenge, der sidder og læser i de bløde møbler. Jeg venter lidt. Venter på, at de skal kommunikere med hinanden, tale sammen, udveksle beskeder på papir eller på deres telefoner. Men nej. Så retter jeg opmærksomheden mod trappen op til første sal. Der vil uden tvivl

være andre dusørjægere, som lige nu nærmer sig byttet. Jeg er nødt til at få fat i ham, inden de dukker op. Jeg skynder mig op ad trappen.

Der er ingen heroppe, så vidt jeg kan se. Men så kigger jeg en gang til og bemærker et par dæmpede stemmer ved et bord i det fjerneste hjørne, bag et par reoler, der gør dem næsten umulige at få øje på fra trappen. Forsigtigt lister jeg derhen. Da jeg er tæt nok på, kigger jeg gennem reolen.

En pige sidder ved bordet med næsen begravet i en bog. En fyr står ved siden af hende. Han har svært ved at holde fødderne i ro. Jeg tager telefonen op. Den er god nok. De har begge to privatsfæren slået til.

Jeg rykker hen til væggen, så de ikke kan se mig. Jeg står helt stille og lytter.

”I morgen aften? Så længe kan jeg ikke vente,” siger fyren.

”Det kan jeg desværre ikke gøre noget ved,” siger pigen. ”Min chef siger, han er nødt til at have ekstra sikkerhed, når beløbet er så stort. Han er klar over, at der er en arrestordre på dig.”

”Jamen du *lovede*.”

”Og jeg beklager virkelig meget.” Pigens stemme er rolig og uengageret, som om det her er noget, hun har prøvet mange gange før. ”Der er gang i spillene på denne årstid, så myndighederne er i højeste alarmberedskab.”

”Du har 300.000 *yincoins* af mine. Er du klar over, hvad de er værd i dollars?”

”Naturligvis er jeg det,” svarer pigen i det køligste tonefald, jeg nogen sinde har hørt. ”Det er mit arbejde at vide det.”

300.000 yincoins. Det er omkring 200.000 dollars i henhold til vekselkursen. Han må være en storspiller. At satse penge på Warcraft er blevet ulovligt i USA; det er en af de mange love, myndighederne har skabt i et desperat forsøg på at holde trit med udviklingen inden for teknologi og cyberkriminalitet. Så hvis man spiller og vinder på en af kampene, er det ikke dollars, man vinder. Det er en form for virtuelle penge, der kaldes yincoins. Problemet er bare, at virtuelle penge kun kan bruges i den virtuelle verden – medmindre man kan finde en sidegadevekslerer som pigen her. Man overfører sine yincoins til hendes konto, og hun udbetaler én rigtige penge – minus en vis procentdel til hendes boss.

”Det er *mine* penge,” siger han med desperation i stemmen.

”Vi er nødt til at tage vores forholdsregler. Ekstra sikkerhed tager tid. Hvis du kommer igen i morgen aften, kan vi veksle halvdelen af dine yincoins.”

”Jeg kan ikke vente til i morgen aften, det har jeg jo sagt. Så længe kan jeg ikke blive her i byen.”

Samtalen kører i ring. Jeg holder vejret. Pigen har ikke nævnt hans navn, men der kan ikke længere være tvivl om, at han er mit bytte.

Jeg kniber øjnene sammen, og jeg kan mærke mine læber forme et grådigt smil. Dette er det øjeblik, jeg lever for, hver gang jeg er på jagt. Når alle de brikker til puslespillet, jeg har afdækket, omsider falder på plads. Når jeg ser mit bytte stå foran mig i kød og blod, frugten af mine bestræbelser, klar til at blive plukket. Når gåden er løst.

Nu har jeg dig.

Mens deres diskussion bliver mere insisterende, hiver jeg telefonen frem og sender en besked til politiet.

Mistænkte er i forvaring.

Svaret kommer næsten omgående.

NYPD UNDERRETTET

Jeg hiver chokpistolen op af rygsækken, et kort sekund hænger den fast i kanten af lynlåsen, hvilket frembringer en ganske lille, skrabende lyd.

Der bliver helt stille på den anden side af reolen. De løfter hovederne og ser i retning af mig, som rådyr på en skovvej, fanget i lyset fra et par forlygter. Fyren får øje på mig – og mit ansigtsudtryk. Hans ansigt glinser af sved, og hans fedtede hår er klistret til hans pande.

Jeg skyder.

Han springer – og undgår mit skud med nød og næppe. *Gode reflekser*, må jeg sige. Pigen får også lige pludselig fart på, men hende er jeg ligeglad med. Det er ham, jeg sætter efter. Han tager trappen ned tre trin ad gangen og er ved at falde over sine egne ben. Et bundt kuglepenne og hans telefon lander raslende bag ham. Da jeg når stueetagen, er han på vej mod døren i fuld fart.

Vi kommer ud på gaden. Folk råber op, da manden skubber dem af vejen. En turist med klikkende kamera vælter omkuld og lander på ryggen. I én bevægelse får jeg skateboardet ned fra skulderen, smider det foran mig, hopper op på det og tramper speederen i bund. Det giver et hylende *wush* fra sig, da jeg accelererer hen ad fortovet. Manden ser sig over skulderen, får øje på mig, drejer skarpt til venstre for at undgå mig og løber videre i vild panik.

Under højlydte protester fra brættet drejer jeg lige så skarpt til venstre, mens jeg igen tager sigte med min chokpistol. Denne gang rammer jeg ham – lige midt i ryggen.

Han skriger og snubler. Instinktivt prøver han på at komme på benene igen, men han er allerede indhentet. Han griber fat i min ankel, så jeg snubler og vælter, og jeg sparker ud efter ham. Han bider tænderne sammen og stirrer vildt på mig. I sidste øjeblik ser jeg den kniv, han lige har trukket. Jeg sparker ham fra mig, før han kan nå at stikke den i benet på mig. Jeg får et godt greb i hans jakke og bruger chokpistolen igen, denne gang på nært hold. Hans krop bliver stiv som et bræt, og kramperne får ham til at ryste over det hele.

Jeg springer op på ham. Lægger hele min vægt på det knæ, han nu har i ryggen. Hans flæbende ansigt vender ned mod asfalten. En politibil med hylende sirener kommer rundt om hjørnet. En flok mennesker har samlet sig i en ring om os, deres smartphones og briller skal have det hele med.

”Jeg har ikke gjort noget,” klynker manden igen og igen gennem de sammenbidte tænder. Han har svært ved at få ordene frem, muligvis fordi mit knæ presser hans lunger sammen. ”Men pigen derinde – vil du have hendes navn?”

”Hold så din kæft,” snerrer jeg, mens jeg giver ham håndjern på. Så det gør han – holder sin kæft. Hvilket overrasker mig. Det plejer de nemlig ikke at gøre.

Jeg bliver siddende og holder fast i ham, lige indtil jeg hører politibilen stoppe bag mig, og jeg ser de blå og røde lys danse på muren foran mig. Først da kommer jeg på benene og trækker mig langsomt tilbage, mens jeg holder hænderne oppe, så panserne tydeligt kan se dem. Jeg kan mærke, at mine kinder bliver røde af begejstring, da jeg ser de to betjente gribe fat i manden og trække ham op at stå.

5.000 dollars! Hvornår har jeg sidst haft bare halvt så mange penge på én gang? *Aldrig*. Nu kan jeg – i det mindste for et stykke tid – tage tingene en smule mere afslappet. Jeg kan betale alt, hvad jeg skylder i husleje, så jeg kan slippe for min udlejers evindelige chikanerier. Og der vil stadig være 1.550 dollars tilbage. Det er jo en *formue*. I tankerne bladrer jeg gennem stakken af andre ubetalte regninger. Måske kan der ligefrem blive råd til andet end dåsekød og nudler i aften.

Jeg undertrykker min trang til at springe op og danse af glæde. Jeg er gældfri. Jeg kan holde den gående indtil næste dusørjagt.

Det går pludselig op for mig, at politibetjentene er på vej væk med deres forbryder uden at have værdiget mig et blik. Mit glade smil stivner.

”Hey! Lige et øjeblik, hr. betjent!” råber jeg efter den nærmeste af dem. ”Skal jeg ikke med på stationen, så jeg kan få min dusør? Eller har I tænkt jer, at jeg bare skal tage bussen?”

Betjenten sender mig et blik, som ikke er af den slags, man sender en af hverdagens helte, der lige har lagt en forbryder i håndjern. Hun ser udmattet ud, og de mørke rande under hendes øjne antyder, at hun får for lidt søvn. ”Du var ikke den første,” siger hun.

Jeg ser forvirret på hende. ”Hvad?”

”Vi fik en opringning fra en anden jæger, inden du ringede.”

Der går et øjeblik, før jeg er færdig med at måbe. ”Hvad fanden er det for noget *pis*? Du så sgu da, hvad der skete. I bekræftede min anmeldelse.” Jeg holder telefonen op, så hun selv kan se den tekstbesked, jeg fik. Og selvfølgelig vælger batteriet nøjagtig i det sekund at dø.

Men det gør ingen forskel. Betjenten gider ikke engang kigge på telefonen. ”Det var et autosvar, du fik. Jeg modtog første anmeldelse fra en anden dusørjæger, som befandt sig på stedet. Dusøren går til den første. Sådan er reglerne.” Hun giver mig et medfølelse skuldertræk.

Aldrig har jeg da hørt om en mere tåbelig teknisk detalje. ”En anden dusørjæger?” siger jeg. ”Hvem fanden skulle det så være? *Sam? Jamie?* De er de eneste, der jager i det her kvarter. Ved du hvad, du er fuld af løgn! Der *er* slet ikke en anden dusørjæger. Det er bare noget, du siger for at slippe for at betale mig.” Hun vender sig for at gå, men jeg følger efter hende. ”Jeg gør det beskidte arbejde, I ikke gider gøre selv, og I betaler mig. Det er *sådan*, reglerne er!”

Den anden betjent griber min arm og skubber mig så hårdt væk, at jeg er lige ved at falde bagover. ”*Flyt dig!*” siger han vredt. ”Det var Emika, du hed, ikke?” Hans anden hånd har fat om skæftet på pistolen, der sidder i sit bæltehylster. ”Ja, dig kan jeg godt huske.”

Jeg skal ikke nyde noget af at skændes med en ladt pistol. ”*Okay*, hr. overbetjent.” Jeg tvinger mig selv til at løfte hænderne og rykke baglæns. ”Jeg går. Helt fredeligt. Lige med det samme.”

”Du har allerede været inde at sidde. Så du skal ikke have flere klip, vel?”

De to betjente vender tilbage til deres patruljevogn, hvis skrattende radio allerede er ved at dirigere dem til næste gerningssted. Larmen omkring mig bliver til en dump mumlen. De 5.000 dollars, jeg har drømt om, går op i røg for mit indre blik, og i løbet af 30 sekunder er min triumf flået ud af hænderne på mig og givet til en anden.